

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobkyně: **T. H.**, narozená X
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem X

zastoupena advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 4. 2025, č. j. MV-42670-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádná z účastnic **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V projednávané věci se žalobkyně domáhá žalobou podanou u soudu dne 14. 5. 2025 zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 4. 2025, č. j. MV-42670-4/SO-2025, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 1. 2025, č. j. OAM-491-33/PP-2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a kterým byla žalobkyni stanovena pětatřicetidenní Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

lhůta k vycestování z území České republiky podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně současně požadovala, aby bylo zrušeno i prvostupňové rozhodnutí a aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené a nepřezkoumatelné, neboť odporuje požadavkům na odůvodnění správního rozhodnutí obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího správního orgánu uvedenými v § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně vyjádřila své přesvědčení, že žalovaná opomenula zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly žádné pochybnosti, resp. vydal rozhodnutí v rozporu s principem materiální pravdy. Dále namítala, že správní orgány porušily podmínky pro výkon jejich činnosti uvedené v § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, a dále že jí bylo znemožněno řádně se seznámit s podklady řízení.
3. Žalobkyně uvedla, že nesouhlasí se závěrem žalované, že je její manželství účelové, dle jejího názoru provedené dokazování takový závěr neprokazuje. Nemá žádný podklad, o který by bylo možné opřít závěr, že žalobkyně obchází zákon s cílem získat pobytové oprávnění. Odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 7 Azs 226/2015-38, a ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011-102, a k tomu uvedla, že její manželství je naprosto reálné a je konzumováno. Z provedeného dokazování nevyplývá, že by nežila s manželem ve společné domácnosti a společně s ním nehospoďářila, a v rámci obou výsledků nebyly zjištěny rozpory takového charakteru, jež by dokazovaly účelovost manželství. Správní orgán prvního stupně poukazoval na rozpory, které se ve výpovědích vůbec nevyskytovaly. Žalobkyně uvedla, že s manželem prokázali, že jeden druhého znají, a shodně odpověděli na většinu otázek. Neshody, na které správní orgán prvního stupně odkazoval jsou dle názoru žalobkyně toliko nedůležité povahy a nelze z nich dovodit účelovost manželství. Žalobkyně měla za to, že v daném případě nese důkazní břemeno žalovaná, a že v případě pochybností platí princip *in dubio pro libertate*. Dále žalobkyně uvedla, že není obhajitelný závěr žalované, že o úmyslu obejít právní předpisy svědčí i pobytová minulost žalobkyně a skutečnost, že k uzavření manželství došlo v době, kdy bylo vedeno řízení o správním vyhoštění žalobkyně. Namítala, že správní orgán prvního stupně rozhodoval na základě domněnek a podezření a nikoli na základě skutečných skutkových zjištění. Žalobkyně připustila, že její pobytová minulost vzbuzuje určitá podezření, ale ta sama o sobě nemohou být důvodem pro zamítnutí žádosti. Popsané rozpory ve výpovědích se dle žalobkyně týkají událostí, ke kterým došlo před několika lety a nejsou zásadní pro fungování vztahu žalobkyně s manželem. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný neprovedli žádný další důkaz na podporu svých podezření, zejména neprovedli aktuální pobytovou kontrolu v místě pobytu žalobkyně. V rámci poslední pobytové kontroly v roce 2023 bylo prokázáno, že žalobkyně se svým manželem na hlášené adrese skutečně bydlí. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, dle kterého má v případě rodinných příslušníků Evropské unie rozhodující váhu právní status, důkazní břemeno ohledně doložení nabytého právního statusu leží na cizinci, za skutkové prokázání účelovosti manželství je plně odpovědný správní orgán a má zde být respektována zásada rozhodování *in favorem matrimonii*. Dále žalobkyně s odkazem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu uvedla, že při posuzování účelovosti manželství je nutné kumulativně prokázat jak úmysl obcházet zákon o pobytu cizinců k získání pobytového oprávnění, tak i úmysl vést společný manželský život. Uvedla, že účelovost manželství žalobkyně nebyla prokázána spolehlivě a bez Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

důvodných pochybností, proto jsou rozhodnutí správních orgánů v rozporu s principem materiální pravdy a principy správního řízení a jedná se o akty libovůle.

4. Dále žalobkyně namítala, že rozhodnutí žalované je nepřiměřené, protože má dopady nejen do života žalobkyně, ale postihuje také jejího manžela, který je občanem Evropské unie. Neudělením pobytového oprávnění hrozí oběma velmi dramatický dopad do jejich soukromého a rodinného života. Poukázala na rozhodnutí Evropského soudního dvora ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. C-127/08, ve věci Metock et al. a uvedla, že v něm bylo konstatováno, že není rozhodné, kdy a jak rodinný příslušník přicestoval do členského státu, zda měl v tomto státě nebo jiném členském státě legální pobyt, či zda příbuzenský vztah vznikl před nebo po příjezdu rodinného příslušníka na území členského státu. Uvedla, že od uzavření manželství a od podání žádosti o pobyt uplynulo již pět let. Zamítnutí žádosti zasahuje do harmonického chodu manželství žalobkyně a fakticky ohrožuje existenci vztahu.
5. Dále žalobkyně namítala, že žalovaná odmítla odvolací námitky žalobkyně, aniž by se jimi zabývala do hloubky, ale snažila se pouze o to, aby co možná nejvíce podpořila odvoláním napadené rozhodnutí.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě vyslovila nesouhlas s žalobou a námitkami žalobkyně a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, neboť byly splněny všechny podmínky pro zamítnutí žádosti, napadená rozhodnutí byla vydána na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, byla dostatečně a řádně odůvodněna a jsou v souladu s platnými právními předpisy a nedošlo k porušení základních zásad správního řízení. Žalovaná především odkázala na své závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí s tím, že na těchto i nadále setrvává. K žalobní argumentaci žalobkyně uvedla, že některé námitky byly žalobkyní vzneseny v průběhu odvolacího řízení a žalovaná se s nimi vypořádala v napadeném rozhodnutí.
7. K ostatním námitkám žalobkyně žalovaná blíže uvedla, že o úmyslu žalobkyně obejít ustanovení zákona o pobytu cizinců uzavřením účelového sňatku svědčí nejen popsané rozpory ve výpovědích manželů, ale též pobytová historie žalobkyně, a zejména časová souvislost uzavření manželství a řízení o jejím správním vyhoštění. Rozpory ve výpovědích nelze považovat za bagatelní, ale za podstatné a svědčící o tom, že manželé spolu nevedou skutečný manželský život. Žalovaná má za to, že správní orgán prvního stupně objektivně posoudil shody i rozpory ve výpovědích manželů, přičemž vycházel nejen z výpovědí, ale i ze shromážděných listinných důkazů. K tomu žalovaná podrobně popsala obsah výpovědí obou manželů. Žalovaná nezpochybňuje, že se žalobkyně a manžel v řadě otázek shodli, když manželství bylo uzavřeno v roce 2020 a od té doby byl určitý minimální kontakt mezi manželi realizován. Skutečnosti, že odlišnosti ve výpovědích vznikly v důsledku toho, že manželé neznají správné odpovědi, protože spolu nežijí, nasvědčuje to, že řada dalších rozporů zůstala nevysvětlena. Skutečnost, že důkazní břemeno leželo na správním orgánu prvního stupně žalobkyni nebránilo, aby sama označila důkazy ve prospěch opravdovosti manželství a funkčního rodinného života, žalobkyně žádné důkazy nenavrhla a v odvolacím řízení se omezila jen na popírání závěrů správního orgánu prvního stupně, aniž by se snažila prokázat funkčnost manželství. Dle žalované žalobkyně nedisponuje důkazy, které by mohla nabídnout k prokázání opravdovosti manželství. Nejvýraznější indicie o účelovosti byly prokázány a žalobkyně nepředložila kromě oddacího listu nic k prokázání bližšího vztahu s manželem. Manželé nemají společný komunikační jazyk, manžel se učil vietnamsky

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

nechce, tlumočí jim kamarád. Žalovaná vytkla správnímu orgánu prvního stupně absenci aktuální pobytové kontroly, nicméně má za to, že průběh předchozích pobytových kontrol doplňuje komplexní řetězec nepřímých důkazů, které ve svém souhrnu dotvářejí přesvědčivý závěr o účelovosti uzavřeného manželství. Při všech pobytových kontrolách, vyjma jedné, kdy byla zastižena pouze žalobkyně a nebyla schopna ukázat osobní věci svého manžela, nebyl ani jeden z manželů zastižen, sousedé při pobytových kontrolách uvedli, že manžela žalobkyně v domě nikdy neviděli. Skutečnost, že správní orgán prvního stupně neprovedl aktuální pobytovou kontrolu nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

8. K námitce, že žalobkyně neměla možnost se seznámit se spisem, žalovaná uvedla, že správní orgán prvního stupně vyzval žalobkyni k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Žalobkyně se s obsahem spisu seznámila dne 17. 10. 2024 a dne 23. 10. 2024 se dostavila k přehrání audiozáznamu, který je na DVD součástí spisu.
9. K namítané nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobkyně v České republice pobývá od roku 2005, poslední povolený pobyt zde měla v roce 2014, od té doby jí byly udělovány výjezdní příkazy, přičemž nevycestovala. Má sice v České republice manžela, ale bylo prokázáno, že manželství je účelové a manželé ve skutečnosti nevedou manželský život. V České republice má bratra. Další bratry, dvě děti a vnoučata má ve Vietnamu a není důvod se domnívat, že by žalobkyni v případě návratu do Vietnamu nepomohli. Žalobkyně neprokázala, že by měla na území České republiky pracovní závazky (pracuje v obchodě s potravinami bez smlouvy), nemá zde majetkové vazby a neexistují jiné skutečnosti, které by jí ve vycestování bránily. S manželem děti nemá, od roku 2020 nedošlo k žádnému progresu v jejich manželství (nebyli spolu na dovolené, nemají žádné společné kulturní a společenské vazby, manžel je v exekuci a k trvalému pobytu je hlášen na adrese úřadu). Byť žalobkyně žije v České republice řadu let, nelze hovořit o její pracovní integraci, neovládá český jazyk. Dále žalovaná poukázala na skutečnost, že napadené rozhodnutí nemá za následek nucené vycestování ani zákaz pobytu na území a nepředstavuje tak přímý zásah do práv žalobkyně ani porušení závazku, který pro Českou republiku plyne z mezinárodních smluv. Napadeným rozhodnutím jí není znemožněno realizovat svůj soukromý a rodinný život na území České republiky. Z těchto důvodů považovala žalovaná námitku nedůvodnou.
10. Dle žalované je zřejmá výhoda, kterou žalobkyně uzavřením manželství s českým občanem získala, přičemž poukázala na úzkou časovou souvislost mezi ztrátou pobytu žalobkyně, správním vyhoštěním, následnými neúspěšnými pokusy žalobkyně získat pobytové oprávnění a mezinárodní ochranu a sňatkem. Zdůraznila, že účelovost manželství vyplývá dále jak z výpovědi žalobkyně a jejího manžela, tak i ze skutečnosti, že manželé nepředložili žádné společné fotografie ani jiné doklady prokazující kvalitu manželského soužití, nemají společné finance, od uzavření sňatku se jejich soužití nijak nerozvinulo, nemají společné zájmy ani zážitky, manžel je v exekuci, trvalý pobyt má na úradě a jeho plánem do budoucna je jen žít a přežít.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem vyslovila souhlas a žalobkyně se po poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, nevyjádřila.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Nicméně svůj souhlas s rozhodnutím bez jednání již vyjádřila v samotné žalobě.

12. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Prvně se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v nedostatečném odůvodnění dle požadavků obsažených v ustanoveních § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 s. ř. Vzhledem k tomu, že jen přezkoumatelné správní rozhodnutí je způsobilé následného soudního přezkumu, musel by se soud touto otázkou zabývat z úřední povinnosti. V této souvislosti je přitom třeba zdůraznit, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003–56, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007–80).
15. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je rozhodnutí přezkoumatelné, pokud je z něj zřejmé, jak správní orgán rozhodl, jaký skutkový stav vzal za rozhodný, jak uvážil o relevantních skutečnostech a jak se vypořádal s námitkami účastníka řízení. Zároveň však platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí proto, že z něj nelze zjistit důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pokud se správní orgán zabýval podstatou námitek účastníka řízení a vysvětlil, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, aniž výslovně v odůvodnění rozhodnutí reaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky nebo námitky vedlejší či související se základní námitkou. Správní orgány nejsou povinny vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Jinými slovy, není nutné se v odůvodnění rozhodnutí výslovně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, jestliže stanovisko správního orgánu k nim jednoznačně a logicky vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti základních námitek, v jehož konkurenci dílčí námitky celkově neobstojí. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka v odůvodnění rozhodnutí nezpůsobuje sama o sobě nezákonnost rozhodnutí nebo jeho nepřezkoumatelnost, protože takový přístup by mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení – Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

rozhodující je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2020, č. j. 3 As 101/2018-38).

16. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaná shrnula dosavadní průběh správního řízení a skutková zjištění, z nichž vyplynulo, že žalobkyně uzavřela účelový sňatek s občanem České republiky (a Evropské unie), aby získala pobytové oprávnění. Následně se žalovaná podrobně vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Správní orgány obou stupňů do odůvodnění svých rozhodnutí promítly své úvahy, které je vedly k závěru o účelovosti uzavřeného manželství žalobkyně. Posoudily přitom veškeré právně významné skutečnosti a žalovaná pak zcela jednoznačně vysvětlila žalobkyni, z jakého důvodu shledala její odvolací námitky ohledně této otázky nedůvodnými. Žalovaná se podrobně zabývala také otázkou, zda její rozhodnutí nebude mít za následek nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgány vysvětlily, že zamítnutím žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť její manželství bylo uzavřeno účelově a žádné jiné (pracovní, kulturní, sociální či jiné) vazby žalobkyně na území České republiky nemá. Žalobkyně namítala, že žalovaná nepostupovala v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 s. ř., aniž by blíže specifikovala, v čem konkrétně tento nesoulad spatřuje. Žalobkyně se proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bránila včas podaným odvoláním, žalovaná přezkoumala napadené rozhodnutí v mezích podaného odvolání a podrobně zkoumala, zda průběh předcházejícího správního řízení a napadeného rozhodnutí byl v souladu s právními předpisy. Žalovaná neseznala, že by řízení před správním orgánem prvního stupně bylo zatíženo procesní vadou, která by měla za následek nesprávnost nebo nezákonnost jeho rozhodnutí, žalobkyně ani v podaném odvolání ani v žalobě žádnou konkrétní procesní vadu netvrdila. Žalovaná v napadeném rozhodnutí shrnula, jak správní orgán prvního stupně žádost žalobkyně právně posoudil, a přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, proč se s jeho posouzením zcela ztotožňuje. Soud má proto za to, že námitka žalobkyně, že žalovaná řádně neodůvodnila napadené rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 s. ř. a nepostupovala v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 s. ř., není důvodná a napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.
17. V návaznosti na již vypořádanou žalobní námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, zabýval se soud dále tím, zda byly úvahy správních orgánů správné, a zda skutečně lze s ohledem na skutková zjištění dospět k závěru o účelovém uzavření manželství žalobkyně s občanem Evropské unie toliko pro legalizaci pobytu na území České republiky, a že je tudíž naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu.
18. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně pobývá na území České republiky od roku 2005. Dne 26. 9. 2020 uzavřela sňatek s J. H., nar. X. Dne 12. 1. 2021 podala u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87b odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

zákona o pobytu cizinců, přičemž v tiskopise žádosti žalobkyně uvedla, že je podnikatelka, na území České republiky vstoupila v roce 2005, jejím manželem je J. H., má dvě děti, které jsou státními občany Vietnamské socialistické republiky, a účelem jejího pobytu na území České republiky je „sloučení rodiny s manželem.“ K žádosti připojila svou pasovou fotografii, oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění ze dne 19. 11. 2020, oddací list ze dne 29. 9. 2020, úřední překlad výpisu z rozhodnutí Lidového soudu okresu Lang Giang ze dne 29. 7. 2020, sp. zn. 264/TA, kterým vietnamský soud uznal dobrovolný rozvod manželství žalobkyně a V. N. N. a dohodu rodičů o péči a výživě ke dvěma společným zletilým dětem, smlouvu o nájmu bytu v Chomutově uzavřenou mezi pronajímatelem Ing. R. P. a nájemcem J. H. dne 6. 4. 2020, ve které je žalobkyně uvedena jako člen nájemcovy domácnosti, pojistnou smlouvu č. *X, o zdravotním pojištění cizinců, kterou žalobkyně uzavřela dne 12. 12. 2020 u ERGO pojišťovny, a.s., a kopii cestovního dokladu žalobkyně. Součástí správního spisu je dále výpis z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 13. 1. 2021, dle kterého žalobkyně nemá žádný záznam o odsouzení, protokol o výsledku žalobkyně (jako účastnice řízení o správním vyhoštění) ze dne 26. 11. 2020, protokol o výsledku J. H. (jako účastníka řízení o správním vyhoštění žalobkyně) ze dne 26. 11. 2020. Správní orgán prvního stupně opakovaně požádal Policii ČR o provedení pobytových kontrol v místě bydliště žalobkyně. Při pobytové kontrole dne 3. 12. 2020 v 9:30 hod. nebyl v bytě nikdo zastížen, nájemnice ze sousedního bytu sdělila, že v předmětném bytě vidá pouze žalobkyni, nikoho jiného. Při pobytové kontrole dne 26. 1. 2021 ve 20:20 hod. nebyl nikdo zastížen. Při pobytové kontrole dne 28. 1. 2021 v 18:35 hod. nebyl nikdo zastížen, jmenovky žalobkyně a jejího manžela na vchodových dveřích bytu a na zvonku byly nahrazeny označením „M.“. Dále správní orgán prvního stupně 25. 5. 2021 provedl účastnický výslech žalobkyně a výslech manžela žalobkyně jako svědka. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 9. 2021, č. j. OAM-491-25/PP-2021, byla žádost žalobkyně z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zamítnuta. Z odůvodnění plyne, že správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobkyně uzavřela sňatek s občanem Evropské unie toliko za účelem legalizace svého pobytu na území České republiky ve snaze obejít ustanovení zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala odvolání. Žalovaná svým prvním rozhodnutím vydaným v předmětné věci ze dne 16. 12. 2021, č. j. MV-167471-6/SO-2021, odvolání žalobkyně zamítla. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně brojila podáním žaloby, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 11. 4. 2022, č. j. 108 A 3/2022-55, zamítl. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 6. 2023, č. j. 6 Azs 116/2022-43, zrušil citovaný rozsudek zdejšího soudu i shora citované rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2021 a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalobkyni bylo ve správním řízení upřeno právo seznámit se s podklady pro rozhodnutí, když seznámení se s audiovizuálním záznamem účastnického výslechu žalobkyně a s audiovizuálním záznamem výslechu svědka J. H. na DVD správní orgány podmínily použitím technického prostředku k přehrání záznamů, který si měla zajistit sama žalobkyně, a odmítly jí poskytnout kopii záznamu. Žalovaná, vázána vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, rozhodnutím ze dne 18. 7. 2023, č. j. MV-167471-22/SO-2021, zrušila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 9. 2021 a věc mu vrátila k novém projednání.

19. V dalším řízení správní orgán prvního stupně doplnil podklady pro rozhodnutí a seznámil žalobkyni se spisovým materiálem (tedy včetně audiovizuálních záznamů z výsledků na DVD v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu). Rozhodnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

ze dne 19. 2. 2024, č. j. OAM-491-17/PP-2021, správní orgán prvního stupně žádost žalobkyně zamítl a stanovil žalobkyni lhůtu pro vycestování, když (opět) dospěl k závěru, že manželství žalobkyně je účelové. Žalovaná k odvolání žalobkyně citované rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozhodnutím ze dne 21. 5. 2024, č. j. MV-64221-4/SO-2024, zrušila a věc mu vrátila k novému projednání, neboť dospěla k závěru, že správní orgán prvního stupně vycházel z neaktuálního skutkového stavu a rezignoval na další dokazování.

20. V dalším řízení správní orgán prvního stupně dne 26. 9. 2024 znovu provedl účastnický výslech žalobkyně a výslech manžela žalobkyně jako svědka, provedl lustraci žalobkyně v evidencích cizinců a vyzval žalobkyni k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a poučil ji o právu se k nim vyjádřit. Žalobkyně svého práva využila. Rozhodnutím ze dne 13. 1. 2025, č. j. OAM-491-33/PP-2021, správní orgán prvního stupně podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zamítl žádost žalobkyně o udělení povolení k přechodnému pobytu na území a stanovil jí 35denní lhůtu k vycestování. Rozhodnutí je odůvodněno tím, že se žalobkyně pokusila obejít zákon o pobytu cizinců účelovým sňatkem s občanem České republiky k legalizaci svého pobytu na území. O odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím.
21. Podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.
22. V daném případě je mezi účastníky sporné, zda bylo manželství žalobkyně s občanem České republiky uzavřeno účelově. Žalovaná účelovost manželství spatřovala mimo jiné v rozporech ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela, výsledcích pobytových kontrol a v absenci důkazů o společném manželském soužití. Žalobkyně tvrdila, že rozpory ve výpovědích manželů nejsou podstatné. Z obsahu správního spisu soud dospěl k závěru, že nájemní vztah manžela žalobkyně k bytu, ve kterém žalobkyně bydlí, je ryze formální a že manžel se v něm ve skutečnosti trvale nezdržoval. Z provedených výsledků je zřejmé, že se prokazatelně seznámil s prostorem bytu a ví, jak vypadá. Při opakovaných pobytových kontrolách však nebyl nikdy v bytě zastižen, sousedé jej neznají, osobní věci v bytě nemá (s výjimkou jednoho saka, o němž manžel žalobkyně uvedl, že jej měl na sobě pouze na svatbě), protože jinak by je žalobkyně mohla hlídce při pobytové kontrole ukázat. Na zvonku i bytě byly jeho jmenovky jen pár měsíců po podání žádosti, účastnickém výslechu žalobkyně, svědecké výpovědi manžela a (neúspěšné) pobytové kontrole nahrazeny označením „M.“, trvalé bydliště má manžel hlášené na adrese obecního úřadu v X. Ve svých výpovědích se manželé neshodli na tom, jakým způsobem hradí nájem bytu a zálohy na energie a služby spojené s užíváním bytu a jak hradí další mandatorní výdaje. Skutečnost, že manželé ve svých výsledcích shodně zodpověděli na většinu otázek automaticky, neprokazuje skutečný manželský život žalobkyně, ale podstatné je, zda se manželé shodli na podstatných otázkách, jakými jsou osobní a majetkové poměry, zdravotní stav, základní životní názory apod. Manželé se ve svých výpovědích neshodli na zcela zásadních otázkách podstatných pro fungování nejen harmonického, ale i zcela běžného vztahu. Rozpory v podstatných otázkách se týkaly již samotného uzavření manželství, kdy manžel žalobkyně odpověděl nesprávně na otázku oděvu nevěsty, nevěděl, zda se na svatbě pořizovaly fotografie, ačkoli se měl dle žalobkyně podílet na úhradě nákladů na fotografa. Skutečnost, že manžel žalobkyně neví, jakého je žalobkyně náboženského vyznání, či skutečnost, že žalobkyně nevěděla o zadlužení svého manžela, dle názoru soudu nelze považovat za neshody toliko

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

nedůležité povahy, jak je označovala žalobkyně. Stejně tak lze považovat za podstatné rozpory ve výpovědích ve vztahu k otázkám rodinných vazeb žalobkyně a jejího manžela pokud žalobkyně tvrdí, že se její manžel setkal se členy její rodiny a její manžel naopak tvrdí, že je nikdy neviděl; pokud žalobkyně tvrdí, že se v nedávné době viděla se sestrou manžela a ten naopak tvrdí, že se se sestrou nevidají a pokud manžel žalobkyně neví, že má jeho manželka vnoučata. Nepochybně stejně podstatný je rozpor týkající se otázky fungujícího vztahu mezi manžely, kterou je intimní soužití, když žalobkyně intimní styky s manželem vyloučila a její manžel odpověděl, že k němu došlo naposledy v předchozím týdnu.

23. Žalobkyně v podané žalobě tvrdila, že správní orgán prvního stupně poukazoval na rozpory, které se ve výpovědích vůbec nevyskytovaly, neuvedla, však jaké konkrétní popsání rozpory se dle jejího názoru ve výpovědích ve skutečnosti vůbec nevyskytovaly. Soud sám žádné popsání rozpory, které by však z výpovědí žalobkyně a jejího manžela neplynuly, neshledal. Je pochopitelné, že si manželé nepamatují velikost bot druhého z manželů, pokud si obuv běžně pořizují každý sám, ale měli by znát svůj běžný styl oblékání, ani v tom se však plně neshodli. Neshodli se na popisu jejich svatebního dne, denního režimu, intimního soužití, financí. Žalobkyně tvrdila, že popsání rozpory se týká událostí, ke kterým došlo před několika lety a nejsou zásadní pro fungování vztahu žalobkyně s manželem, avšak těmito událostmi jsou seznámení se žalobkyní s manželem a průběh svatebního obřadu, přesto je žalobkyně označila za dávné a pro fungování manželství nepodstatné. Takovýto chladný a zlehčující postoj žalobkyně k počátkům vlastního vztahu a svatbě naopak svědčí o absenci skutečného a harmonického vztahu. Správní orgán prvního stupně, posléze i žalovaná, popsali velmi podrobně opakované výpovědi žalobkyně a jejího manžela a vzájemné rozdíly v nich. Podrobně popsali, které rozpory ve výpovědích považují za zásadní a ze kterých konkrétních rozporů vyvodili závěr o tom, že manželství bylo uzavřeno účelově. Tento závěr plně koresponduje se svědeckou výpovědí manžela žalobkyně ze dne 25. 5. 2021, v rámci které manžel žalobkyně uvedl, že manželství s žalobkyní uzavřel, aby ji nevyhostili z území České republiky, jakož i s časovou osou, kterou správní orgány k pobytové minulosti žalobkyně sestavily, prokazující blízkou časovou souvislost uzavření manželství se zahájením řízení o správním vyhoštění žalobkyně. Ve prospěch toliko formálního manželství hovoří také absence společného komunikačního jazyka, společného hospodaření s finančními prostředky a plánování budoucího soužití. Soud proto dospěl k závěru, že správní orgány spolehlivě a dostatečně zjistily skutečný stav věci, unesly své důkazní břemeno ohledně prokázání účelovosti sňatku žalobkyně. Napadené rozhodnutí neodporuje principu materiální pravdy. Žalobkyně netvrdila ani nedoložila nic, čím by závěry správních orgánů zpochybnila či vyvrátila.
24. K tvrzení žalobkyně, že v rámci poslední pobytové kontroly v roce 2023 bylo prokázáno, že žalobkyně se svým manželem na hlášené adrese skutečně bydlí, soud poznamenává, že nic takového z pobytové kontroly neplyne, naopak právě závěry této kontroly nasvědčují tomu, že ve skutečnosti manžel žalobkyně společnou domácnost za účelem manželského soužití s žalobkyní nesdílí. Při pobytové kontrole dne 2. 11. 2023 byla v bytě zastižena pouze žalobkyně (manžel nebyl zastižen ani při této kontrole, ani při jakékoli jiné předchozí), ta kromě saka a bot ze svatby nebyla schopna ukázat žádné jeho osobní věci. Námitky žalobkyně stran skutkových zjištění a závěru o účelově uzavřeném manželství soud neshledal důvodnými.
25. K námitce žalobkyně, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav soud konstatuje, že žalobkyně byla prokazatelně seznámena s podklady pro rozhodnutí a mohla tedy sama

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

navrhovat jejich doplnění, to však neučinila. Důkazní návrhy neměla. Měla-li žalobkyně za to, že podklady pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou nedostatečné, mohla a měla po seznámení se s nimi navrhovat jejich doplnění, své možnosti k seznámení se s podklady před tím, než správní orgán prvního stupně rozhodl, využila, avšak doplnění nežádala, naopak ve svém vyjádření ze dne 4. 11. 2024 uvedla, že má za to, že zjištěný skutkový stav je dostatečný. Ani v podaném odvolání netvrdila ani nedoložila žádné nové skutečnosti či důkazy. Soud má za to, že podklady, které měly správní orgány k dispozici, byly dostatečné pro zjištění skutkového stavu a posouzení žádosti žalobkyně a že správní orgány žádné podstatné skutečnosti neopomněly. Správní orgán prvního stupně, stejně tak i žalovaná, učinili skutková zjištění na základě shromážděných podkladů a učinili z nich ucelená a přesvědčivá skutková zjištění. Zjištěný skutkový stav pak zcela odpovídá podkladům obsaženým ve správním spise. Soud proto neshledal námitku žalobkyně důvodnou.

26. Rovněž námitku nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí soud neshledal důvodnou. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Povinností správních orgánů není všechna tato kritéria v rozhodnutí vyjmenovat a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34: *„pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.“* Z uvedeného je zřejmé, že pokud se správní orgány obou stupňů zabývaly přiměřeností dopadů svých rozhodnutí, přičemž explicitně nezmínily délku jejího pobytu v České republice, avšak posuzovaly ji z hlediska povahy a pevnosti jejího „rodinného“ stavu se současným manželem a jejího rodinného zázemí, jakož i z hlediska jejích společenských, kulturních a ekonomických vazeb, pak jejich postupu nelze ničeho vytknout. Závěry, které oba správní orgány ohledně přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně učinily, považuje soud za správné a zcela se s nimi ztotožňuje, neboť i soud má za to, že pokud snad k zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně dojde, nelze tento zásah vzhledem ke zjištěným okolnostem považovat za nepřiměřený. Nevyhovění žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu s následkem nuceného vycestování a zákazu vstupu na území Evropské unie a smluvních států po stanovenou dobu spojeno není. Žalobkyni tak zůstane zachována možnost vyřídit si nové pobytové oprávnění ze země svého původu a poté se do České republiky vrátit, případně navštěvovat manžela na základě krátkodobého víza.
27. Žalobkyně má na území České republiky pouze současného manžela a bratra, všichni ostatní její rodinní příslušníci, včetně jejích vlastních dětí, žijí ve Vietnamu. Partnerský vztah se svým stávajícím manželem prokazatelně navázala v době, kdy nedisponovala platným pobytovým oprávněním a byla si nepochybně vědoma nejistoty svého pobytového statusu v budoucnosti a rizika, že bude nucena opustit území České republiky. Nemohla se přitom Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

spoléhat na to, že uzavřením manželství s občanem České republiky bude její rodinný život zcela nedotknutelný. Soud má za to, že správními orgány bylo prokázáno, že manželství žalobkyně bylo uzavřeno účelově. Také pan H. si byl vědom, že žalobkyně nemá vyřešený svůj pobytový status a reálně jí hrozí, že bude muset území České republiky opustit, neboť ve své první svědecké výpovědi uvedl, že si žalobkyni vzal proto, aby nebyla vyhoštěna ze země. Společné děti nemají, majetek také ne. Pochybnosti vyvstaly dokonce i ohledně společného bydlení, když během opakovaných pobytových kontrol nebyl manžel žalobkyně nikdy zastížen doma, žalobkyně nebyla schopná ukázat ani jeho osobní věci či jinak prokázat, že manžel žalobkyně v bytě skutečně bydlí, a sousedka žalobkyně při pobytové kontrole uvedla, že manžela žalobkyně v domě nikdy neviděla. Společnému bydlení nasvědčuje pouze skutečnost, že nájemní smlouvu k bytu jako nájemce podepsal manžel žalobkyně a že se žalobkyně s manželem ve svých výpovědích shodli na popisu bytu, což však samo o sobě neprokazuje, že by spolu vedli skutečný manželský život. Závěr žalované o pouhé formální existenci manželství plně koresponduje se zjištěním, že manželé nemají společný rozpočet k úhradě mandatorních výdajů společné domácnosti, vzájemně se nevyživují a finančně nepodporují. Žalobkyně v České republice žije od roku 2005, za tuto dobu se však nedokázala plně integrovat natolik, aby si zde vybudovala kulturní a sociální vazby, osvojila si češtinu, našla legální uplatnění na trhu práce. Ve Vietnamu jí dle jejího tvrzení nic nehrozí, má tam rodinu, zejména své děti. Soud tak uzavírá, že zásah rozhodnutí do rodinného života žalobkyně a jejího manžela byl dlouhodobě předvídatelný a nelze jej považovat za nepřiměřený. Zároveň žalobkyni v případném vycestování nebrání žádná objektivní vážná skutečnost.

28. K obecné námitce, že žalobkyni nebylo umožněno řádně se seznámit s podklady rozhodnutí, soud může rovněž v rovině obecnosti konstatovat, že žalobkyně byla před vydáním prvostupňového rozhodnutí výzvou správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 9. 2024 vyzvána k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž právní zástupce žalobkyně tohoto práva využil, dne 23. 10. 2024 dle protokol nahlédl do spisového materiálu a před vydáním prvostupňového rozhodnutí se k podkladům obsaženým ve správním spise vyjádřil (podání doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 5. 11. 2024). Žalovaná v odvolacím řízení spis o další podklady nedoplňovala. Je teda evidentní, že žalobkyni nebylo upřeno právo stanovené v § 36 odst. 3 správního řádu, neboť jí byla před vydáním rozhodnutí dána možnost seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Ani tato obecná námitka tudíž nebyla shledána důvodnou.
29. Ze všech výše uvedených důvodů soud uzavírá, že správní orgány postupovaly předvídatelně, učinily správný závěr o účelovém uzavření manželství žalobkyně, přičemž negativní rozhodnutí o její žádosti nepředstavuje s ohledem na zjištěné skutečnosti nepřiměřený zásah do jejího rodinného a soukromého života, a proto bylo na místě žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítnout, tak jak správními orgány ukládá ust. § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
30. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádná z účastnic nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. ledna 2026

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.